

GÜNAHA KARŞI TAVİR

GÜNAH NEDİR?.....	1
GÜNAHLAR KARŞISINDA NELER YAPABİLİRİZ?.....	2
1. Tevbe ve istiğfar etmek.....	2
2. Günahtan rahatsızlık duymak.....	3
3. Küçük günahları ehemmiyetsiz görmemek ve onlarda ısrar etmemek.....	4
GÜNAHLAR KALBI VE LATİFE-İ RABBANİYİYİ ÖLDÜRÜR.....	5
KISSADAN HİSSE, BİR LEKE.....	5
Özet:.....	6

**قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ
وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ
سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ**

“De ki: “Rabbim o güzel şeyleri değil, açığı ile gizlisi ile, bütün fuhşiyatı haram kılmıştır. Keza her türlü günahı, haksız yere haddini aşmayı ve kendisine tapılması hakkında Allah'ın herhangi bir delil bildirmediği bir nesneyi Allah'a şerik yapmanızı, bir de Allah'ın emretmediği birtakım şeyleri iftira ederek O'na mal etmenizi haram kılmıştır.” (A'raf Suresi, 7/33)

**وعن النُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ : سَمِعْتُ
رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ : « الْحَلَالُ بَيْنَ
وَالْحَرَامِ بَيْنَ وَبَيْنَهُمَا مُشَبَّهَاتٌ لَا يَعْلَمُهَا كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ
فَمَنْ اتَّقَى الْمُشَبَّهَاتِ اسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ وَعِزِّهِ وَمَنْ وَقَعَ فِي
السُّبُّهَاتِ كَرَاعٍ يَزْعَى حَوْلَ الْجَمِيِّ يُوشِكُ أَنْ يُوَاقِعَهُ أَلَا وَإِنَّ
لِكُلِّ مَلِكٍ جَمِيًّا أَلَا إِنَّ جَمِيَّ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ مَحَارِمُهُ » مُتَّفَقٌ
عَلَيْهِ .**

Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdular: “Helâl olan şeyler de (herhangi bir kuşkuyla meydan vermeyecek şekilde) bellidir, haram olan şeyler de bellidir. Bu ikisinin arasında (ikisine de benzeyen), bir kısım şüpheli şeyler vardır ki insanların çoğu bunları bilemez. (Bu itibarla da, şüpheli şeylerden sakınmak lâzımdır; zira) şüpheli şeylerden sakınan kimse dinini ve ırzını korumuş olur, sakınmayan kimsenin ise harama girmesi an meselesidir. Bir çoban başkasına ait bir korunun hemen bitişiğinde koyun otlatsa o koyunların diğer araziye girivermesi (veya oradan yiyivermesi) nasıl an meselesiye bu da öyle.. Bilin ki, her sultana ait bir yasak bölge vardır; Allah Teâlâ hazretleri'nin tehlikeli ve yasak saydığı bölge de haramlardır.” (Buhârî, İmân 39)

Günah Nedir?

Günah bir iç çöküntü, bir terslik ve fitratla zıtlıktır. Günaha giren kimse, kendini, vicdanî azaplara ve kalbî sıkıntılara bırakmış bir talihsiz ve bütün ruhî meleke ve kabiliyetlerini şeytana teslim etmiş bir zavallı ve talihsizdir. Bir de o günahı işlemeye devam

ederse, bütün bütün ipi elden kaçıtır ve artık, ne bir irade, ne bir direnme, ne de kendini yenilemeye mecali kalmaz.

Günah, iradenin yüzüne atılmış bir tükürük ve ruha içirilmiş bir zakkumdur. Günahın zevk alan insan, ne sefil; günahla ruhunu dinamitleyen insan ne hoyrattır..!

Günah, insana bahşedilen bilimum istidat ve yüce duyguları söndüren bir fırtına ve kalbî hayatı çepeçevre saran zehirli bir dumandır. Bu fırtınaya maruz kalan kurur; bu zehirli havayı teneffüs eden de ölür. (Günah, ÇN)

Günahlar Karşısında Neler Yapabiliriz?

1. Tevbe ve istiğfar etmek

O müttakiler ki çirkin bir iş yaptıklarında veya kendi nefislerine zulmettiklerinde, peşinden hemen Allah'ı anar, günahlarının affedilmesini dilerler. Zaten günahları Allah'tan başka kim affeder ki? "Bir de onlar, bile bile işledikleri günahlarda ısrar etmez, o günahları sürdürmezler." (Âl-i İmran Suresi, 3/135)

İnsanın, günahın bütün bütün hâlî kalması mümkün değildir. Zaten o, temelde melekler gibi günahın masûn tutulmamıştır. Bu açıdan o her zaman hata işlemekle yüz yüzedir. İnsan için asıl önemli olan, sürçüp düştükten sonra tekrar ayağa kalkmak ve eskisinden daha bir temkinle yoluna devam edebilmektir. İşte, onu meleklerden daha yüksek seviyeye ulaştıracak şey de budur.

Evet, günümüz dünyası çarşısıyla, pazarıyla âdetâ bir günah deryası haline gelmiş ya da getirilmiştir. Bugün şeytan ve onun avanesi her yerde kol gezmekte, her köşe başında kendi ağına düşecek kurbanlarını beklemektedir. Her mümin, böyle bir toplum içinde "**her günah içinde küfre giden bir yol vardır**" anlayışıyla hareket etmek zorundadır. O, beyninin bütün fakülteleriyle **Allah'a müteveccih olmalı**, duygu ve düşüncelerinde günaha asla yol vermemelidir. Yanlışlıkla gözüne, kulağına bir şey iliştiği zaman, hemen tevbe ve istiğfarla Rabbine yönelmeli ve: "Allah'ım, bunu nasıl yaptım bilemiyorum! Böyle bir günah işlemekten dolayı Senden çok utanıyorum" deyip o günahın duyduğu üzüntüyü dile getirmelidir. Öyle ki bu pişmanlıktan kaynaklanan hüznün, onun bütün benliğini sarmalı ve kalbinin ritmini değiştirmelidir. Aksine böyle bir yakarış ve hüznün pişmanlığın dile getirilmemesi, o günaha giden yolların açık bırakılması demektir ki, şeytanın o kapıdan tekrar girmesi her zaman mümkündür.

Bu hususta yapılacak olan diğer bir şey de, işlenen günaha **hiç mi hiç hakk-ı hayat tanınmamasıdır**. Mümin, herhangi bir hata karşısında, ya bir **iyilik yapmak suretiyle** onu izale etmeli ya da hemen secdeye kapanıp gözyaşlarıyla o günahın kirlerinden arınmalıdır. Bunu yapma adına da hiç vakit fevt etmemelidir. Zira ecel gizlidir. Her an gelebilir.

İnsan-ı kâmil ufkunu yakalama yolunda gayret etseniz de hata etmek, bazen tökezlemek, kimi zaman eksik ve noksan yapmak mukteza-yı beşeriyettir. Bundan dolayıdır ki, Allah Rasûlü, "Küllü'n-nâs hattâûn" demiş ve "hattâûn" kelimesini özellikle kullanarak hata yapmanın insanın tabiatından olduğunu, onun çok büyük hatalar yapabileceğini ifade etmiştir. Daha sonra da, "Ve hayrul-hattâîne et-tevvabûn: Hata edenlerin en hayırlısı hata

ettikten sonra hemen tevbe ile onu silmeye çalışandır.” buyurmuştur. Demek ki, bu yavuz hataları, bu sevimsiz kabahatleri ortaya koyan insanların en hayırlısı hata eder etmez, kabiliyetine, seviyesine göre, tevbe, evbe, inâbe kurnalarına koşarak hemen arınıp yeniden Allah’a yönelendir. Öyleyse biz, mükemmeliyete tâlib olsak da, muktezâ-yı beşeriyet bazı zâaflarımız nüksettiği yerde, mânen hastalanabilir, sürçüp düşebiliriz. Önemli olan düşüp kalmamak, düşüp kalkmaktır. Düşer düşmez hemen kalkıp Seyyidina Hazreti Âdem gibi: “*Rabbenâ zalemnâ enfüsenâ: Rabbimiz kendimize zulmettik*” (A’râf Suresi, 7/23) deyip, nefsin zulmünden Cenab-ı Hakk’a sığınmaktır.

Hasılı; insan, günahın nerede ve ne şekilde karşısına çıkacağını bilemediği için, Üstad’ın ifadeleri içinde öncelikle "günahlardan, yılandan çiyandan kaçır gibi" kaçmalı; ona maruz kaldığında da tevbe ve istiğfarda bulunup ondan arınmaya çalışmalıdır. (Prizma 3)

2. Günahıtan rahatsızlık duymak

Niceler vardır ki, Hakk'a dönüp tevbe ettikleri halde **günahlarının ağırlığını gönüllerinde hissetmezler**. Rahatları kaçmaz. Uyku ve gıdalarında normal olabilirler. Kalbe bir pas bulaşmış, bir kısım duyguları dumura uğramış, belki ölen lâtifeler olmuş. Bütün bunlara rağmen onların şevklerinde eksiklik müşahade edemezsin, en ufak umursama göremezsin. Öyle ise kalbin en gizli esrarına vakıf olan Hak huzurunda, gönül ifadesi olmaktan uzak "Tevbe ettim" sözü nasıl Hakk'a dönüş ve nasıl günahları itiraf sayılır? Bilâkis bu hem de O'na dönmüş görünerek içinde olandan başkasını ortaya dökmek suretiyle bir su-i edeptir. Tıpkı bunlar gibi günah da bilinmezler ve anlaşılmalara karışmış... Sanki bir heyûlâ o bugün! Bu vahim neticeye iten âmil hesapsızlık ve ölçüsüzlüktür diyebiliriz. Ruh hangi disipline tâbidir? İç âlemlerle dış dünya arasındaki muvazeneyi devam ettirecek ölçü nedir? Bunları düşünmemek ne büyük hüsrandır! Büyük bir günahıtır, ölçüsüzlük ve disiplinsizlik.

Mü'minler alabildiğine derin olmalı, yoksa hayat-ı içtimaiyenin içinde zedelenebilir, yara alabilirler; düşüncelerinde, duygularında çatlama ve kırılmalar olabilir. Dinî duygular açısından çok sağlam olmalıyız. Yaptığımız küçük-büyük günahlardan dolayı odamıza çekilip gözyaşı dökmüyorsak kalbimizde çok şey kaybetmişiz demektir. Hatalarımızın ezikliğini yirmi dört saat yaşamıyorsak ruhumuz mukavemetini yitirmiş demektir.

Vücudun sıhhat emarelerinden bir tanesi, değişik virüsler, mikroplar karşısında hararetin yükselmesidir. Vücudun böyle bir mukavemet göstergesi yoksa onun durumu çok vahimdir. Artık onda ne bir çırpınma, ne bir helecan vardır. Bunun gibi şayet yapılan ma'siyetlere karşı bir **iç tepki** yoksa, şayet vicdanın ona karşı bir “hayır” demesi yoksa o ruh ölmüş manâsına gelir. Onun için bir taraftan ruhumuzu öldürmeden, olumsuzluklara karşı tepki gösterecek kadar kararlılık sergileyip, diğer taraftan da gözlerimizi çok ilerilere çevirerek devamlı terakki peşinde olmalıyız. (Kırık Testi)

Günah, insanın içinde burkuntu yapıyorsa, bu bir mü'minlik alâmetidir. Ama rahatsız etmiyorsa o da nifaka alâmetidir. Zira nifak ve günah aynı cinstendir. Günah ancak münafığı rahatsız etmez. (Fasıldan Fasıla 1, s:94)

Günahtan ürkmeme, içine düşme endişesiyle titrememe; gafletten doğma daha büyük bir günahtır. Âdem Aleyhisselâm'daki kulluk sırrını kavrayışla, şeytandaki müthiş idraksizlik, günah altındaki ezilmenin ızdırabını duyanla hiç umursamayanı ne güzel sembolize eder! Biri nâlân u efgan ile zellesini itiraf etme faziletini, "Nefsime zulmettim" diyerek ilân ederken; beriki, "Ben daha hayırlıyım" gibi irfansızlık ifadesiyle büyük günahını görmüyordu. Mayası topraktan alınmış şanı yüce Nebî, yüzünü Hak kapısının eşiğine koyup, "Cürmüm ile geldim sana." derken başı yıldızlar ötesi Me'va Cennetlerine ulaşmasına mukabil, şeytan ise başında kubbe hâline geleceği çukurların en korkuncuna sukut ediyordu. Bugün dahi, bütün sokaklar, pazarlardaki hatalar, kanal kanal akan kirler ve kirliler hep o gafletten ve o irfansızlıktan değil mi? Bizlerin böylesine günahlarda inat ve ısrarı bir memleketi yaktı, topyekûn bir milleti ruhundan, benliğinden uzak bıraktı.

3. Küçük günahları ehemmiyetsiz görmemek ve onlarda ısrar etmemek

"Eğer yasaklanan günahların büyüklerinden kaçınırsanız, sizin öbür küçük günahlarınızı örtüp affederiz ve sizi değerli bir mevkiye yerleştiririz." (Nisa Suresi, 4/31)

Büyük günah işlemek, bazen küçük günahları ehemmiyetsiz görmekten daha ehven olabilir. Meselâ, zina etmek, nefsin altında kalıp ezilmişliğin ifadesidir. Buna karşılık, sürekli olarak harama bakmak, hafife alındığı takdirde zina derecesinde bir günah olabilir. Aynı şekilde, bir-iki gıybetle, bir yerde köçeklik yapma ölçüsünde günaha girilebilir. İnsan, insan ise, harama bakma günahından da, gıybet günahından da ömür boyu ızdırıp duymalıdır.

Bir başka misal olarak, namazı cemaatle kılmak, fukahâ-i kiramdan bazılarının göre farz-ı ayn, bazılarının göre farz-ı kifâyedir. Hal böyleyken, cemaati beklemeden namazı geçiştirircesine kılıvermek, namaza karşı bir istihfaftır. "Birisine emredeyim, ezanı okusun; bir diğeri de imamete geçsin. Ben de Medine'nin sokaklarını dolaşıp, cemaate gelmeyenlerin evlerini yakıp, başlarına geçireyim" şeklindeki peygamber beyanı ne kadar üzerinde durulsa azdır.

Cemaati terk edip, namazı tek başına aceleyle kılıverme belki küçük bir günahtır ama zamanla büyür ve büyük günah halini alır. Bu şekilde cemaati terk, âdeta namazı terk etmek ölçüsünde büyük bir günah olur. Namazı terk etmek, büyük günahlardandır. Bu sebeple, mü'min, bir vakit namazı terkettiğinde ağlar, sızlar, dövünür ve tevbe eder. Fakat cemaati terk ettiği zaman ağlamaz ve tevbe etme gereği de duymaz. Sonra bu, alışkanlık haline gelir ve neticede insan üst üste pek çok günaha girmiş olur. Daha başka şeyleri de bunlara kıyas edebilirsiniz.

Bir de, büyük günahlardan daha büyük bir günah vardır ki, o da, insanın neyi veya neleri kaybettiğinin farkına varmamasıdır. **Mânen terakki edemediği gözlenen çok kimseler var ki, zannediyorum bunlar, küçük günahları ehemmiyetsiz görmekte, bu da, onların terakkilerine mâni olmaktadır.** (Fasıldan Fasıla 1, s:333)

Günahlar Kalbi Ve Latife-İ Rabbaniyeyi Öldürür

"Hayır! Gerçek öyle değil! Onların yapageldikleri kötü işler, gitgide kalplerini paslandırmıştır. Onun için âhireti inkâr ederler." (Mutaffin Suresi, 83/14)

Bazı **latifeler, ruh ve kalbin kayyimi** durumundadır. Cenâb-ı Hakk'ın engin rahmetindedir ki, **bunların pek çoğu pörsüyüp salsalar da ölmezler**. Dolayısıyla belli günahlar neticesinde yaprak dökümüne uğrayan bu latifeler, tevbe mevsiminde tekrar yeşerir, çiçek açar ve meyve verirler.

Bazı latifeler ise, işlenen bazı günahlar neticesinde ebediyyen kurur, söner ve ölürlür. Ama öyle anlaşılıyor ki, bu latifeler, insanın ruhî ve kalbî hayatı adına asıl hayat kaynağı olan latifelerden değildirler.

Şimdi de mes'elenin bir başka yönüne bakalım. Şayet günahlar böyle hayatî latifeleri **bütün bütün** öldürmüş olsaydı, küfür ve Allah'ı inkâr haydi haydi onları öldürürdü. O zaman da küfürden sonra imân, irtidattan sonra da geri dönüş kapıları tamamen kapalı demek olurdu ki; bu da pek çok şeyi içinden çıkılmaz hâle getirirdi. Hz. Ebû Bekirler, Hz. Ömerler böyle kapalı bir dönemden sonra imâna uyanmışlardı.. uyanmış ve insanlığın ebedî sultanları olmuşlardı. Demek ki, onlardaki hayatî latifeler cahiliye döneminde bütün bütün ölmemiş ve her zaman imâna açık kalabilmişti. Sadece kalabilmiş de değil; ardından bir başkasının ulaşması imkânsız merteye ve derecelere yükselmişlerdi..

Ayrıca, **İslâm, insanın aslî fitratına dönmesidir**. Böyle bir dönüşle insan ikinci bir fitrat kazanır. Eğer küfür ve inkâr, belli dönem itibariyle sahabenin aslî hüviyetini tamamen değiştirmiş olsaydı, o insanlardan hiçbiri imân edemez ve tabii gökteki yıldızlar haline gelemezlerdi. Aynı şeyi bazı büyük veliler için de söylemek mümkündür...

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, **günahlar bazı latifeleri öldürür**; bu doğrudur; fakat bu latifeler ruh ve kalbin asıl dinamikleri değildirler.. Ne var ki, insan her zaman bütün latifelerini hüşyar ve uyanık tutmakla mükelleftir. Onun içindir ki, Bediüzzaman "*Hazer et, dikkatle bas, batmaktan kork.. Bir dane, bir lokma, bir öpmekle batma..*" buyurur. Zira bazı duygular çok naziktir, çabuk kırılırlar. İşlenen küçük bir günah bile onun mahvına sebep olabilir. (Fasıldan Fasıla 2, s:72)

Evet, günah kalbe işleyip, siyahlandıra siyahlandıra, tâ nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor. Herbir günah içinde küfre gidecek bir yol var. O günah, istiğfarla çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir mânevî yılan olarak kalbi ısırıyor. (İkinci Lem'a)

Kıssadan Hisse, Bir Leke

Oğlunu sağlam karakterli ve çirkine kapalı yetiştirmek isteyen bir baba, ondan, kötü bir şey yaptığında bahçedeki direğe bir çivi çakmasını, İyi bir şey yaptığında da direktten bir çivi çıkarmasını istedi.

Çocuk babasının dediğini yaptı. Fakat heyhat ki direktteki çivi delikleri tamamen kaybolmuyordu. Çok üzüldü.

Günahın, hatanın hafife alınması laubaliliktir ki, birçok insanın heba olmasını netice verir.

Günah İnsanın kanına damladı mı nefse bağımlılık yapar. Bir kere nezih ve nurlu vicdan günahla karardı mı kalbe zift düştü demektir. Tövbe ile çabuk yıkanmaz ve temizlenmezse taştan daha katı ve kara hale getirir.

Bazı şeylerin bir defası olmaz, olmamalıdır. Bir defa ölmek, bir defa yanmak, bir defa uçurumdan yuvarlanmak denenmez. Zira sonrasının ne olacağı meçhuldür. Nefsin.. şeytanın vazifesini yapan cemiyetin.. ve arkadaşın en büyük hilesi insanlara hatayı bir defa işletmektir. Anneyi bir defa reddetmek, ona bir defa eziyet etmek hafife alınacak bir şey olmadığı gibi, Allah'a isyanın da bir defası olmaz. Günümüzde günahın çok yaygınlaşmasının ve insanların günah karşısında laubalileşmesinin arkasında cehalet kadar alışkanlık da vardır.

Allah'ın merhametiyle insanı affettiği, Sonsuz Rahmetinin sinisini ona açtığı doğrudur ama, hep iyiliği görülen ve lütfunu esirgemeyen O Zat'a karşı günah işlemek doğru değildir.

Bugün nesillerin manevî sahada kanatlanamamasında şöyle veya böyle bulaşan ve izi kalan günahların tesiri çok büyüktür. Beyaz sayfa, silinse de leke değmemiş gibi olmayacaktır.

Evladının manevî mahiyetini imha etmeye kimsenin hakkı yoktur. (Mesel Ufku, s:67)

Özet:

- 1- Günah bir iç çöküntü, bir terslik ve fitratla zıtlaşmadır.
- 2- Günahlar karşısında tevbe, istiğfar edilmeli, işlenen günahın dolayı rahatsızlık duymalı ve günahın büyüğüne, küçüğüne, gizlisine, açığına karşı iradî bir duruş sergilenmelidir.
- 3- Her günahta küfre giden bir yol vardır ve günahlar insanın kalbini öldürdüğü gibi ehemmiyetsiz görülen günahlar da önemli latîfelerinin ölmesine sebebiyet verir.
- 4- Günahı küçük görmek, büyük günahlardan daha büyük bir günahtır.